

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 405

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟ ΠΟΤΕ;

Ἐ γλῶσσαν πρωτοφανοῦς σκληρότητος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλευθερουπόλεως κ. κ. Ἀμβρόσιος ἐχαρκτήρισεν τὴν πολιτείαν ὡς «ληστήν». Τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτὸν υἱοθέτησε ὁλόκληρον τὸ Σῶμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐξετοξεύθη ὁ χαρακτηρισμὸς οὗτος, βαρὺς καὶ ἀδυσώπητος, κατὰ τῆς πολιτείας!

Δὲν σπεύδομεν νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ τῆς οὕτω πῶς χαρακτηρισθείσης πολιτείας· καὶ δὲν σπεύδομεν, διότι ἀναγνωρίζομεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐντεῦθεν, μετὰ δηλαδὴ τὸν θρίαμβον τοῦ 1821, ὅστις ὠφέλετο, κατὰ μέγα μέρος, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ Κράτος ἀντιμετώπισε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ ἀναληγισίαν, μὲ ἀχαριστίαν μὲ πρωτοφανεῖς ληστρικὰς διαθέσεις!

Ἦδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνος πλείσται ὅσαι Μοναὶ διελύθησαν, ἡ παρουσία των ἀνηρπάγη καὶ ὑπέστησαν συμφοράς, τὰς ὁποίας οὐδὲ κἂν ἠδύναντο νὰ φαντασθῶσιν ἐπὶ Τουρκοκρατίας! Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ καὶ ἡ νομοθεσία μετέβαλλε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πτωχὸν συγγενῇ τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία μόλις καὶ μετὰ βίας ἐγένετο ἐξ οἴκου ἀνεκτὴ!

Δὲν μᾶς ξενίζει λοιπὸν ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ εὐθαρσοῦς καὶ ἐγνωσμένης παρρησίας Ἱε-

ράρχου. Συνιστᾷ δὲ τιμὴν διὰ τὴν Σύνοδον ἢ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἀποδοχῇ τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ καθιέρωσις ἀποφασιστικῶ-
τέρας τακτικῆς ἐναντὶ τῆς πολιτείας!

Ἐν τούτοις ὅμως ὑπάρχει καὶ μὴ περιπτώσις, ἡ ὁποία δὲν εὐνοεῖ τὴν ὄψιμον μαχητικότητα τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας!

Ἡ θέσις αὕτη τοῦ «ληστοῦ» διεμορφώθη κατὰ καιροὺς καὶ εἰς στάδια!

Διατὶ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ μὴ ἀντιδράσῃ;

Πῶς ἠνέχθη τὴν παραβίασιν τῶν συνόρων τῆς;

Τι ἔκαμε διὰ νὰ διασφαλίσῃ τὴν αὐτοτέλειαν καὶ αὐτονομίαν τῆς;

Ἐπομένως καὶ ἡ ἰδίᾳ συνετέλεσε εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ «ληστοῦ» ἐναντὶ τῶν πνευματικῶν καὶ ὑλικῶν τῆς θησαυρῶν!

Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐθώπενε κατὰ καιροὺς τὴν «ληστήν» αὐτόν!

Πόσοι, ἄραγε, κληρικοὶ δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὴν συμπαράστασιν τῶν ἐκπροσώπων τοῦ «ληστοῦ» αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀνέλθωσιν εἰς τὰ ὑψίστα ἀξιώματα τῆς ἱερωσύνης;

Πόσοι πολιτικοὶ ἄνδρες ἠνωχλήθησαν, ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ὑπαλλήλου, διὰ νὰ ἐπιτύχουν ἀρχιερεῖς τινες

ιδίων σκοπῶν, ἐπὶ θυσία τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν;

«Ληστής» ἡ πολιτεία!

Καὶ ὅμως αὐτοῦ τοῦ «ληστοῦ» τὰς ξιφολόγχας ἐζήτησε ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, διὰ νὰ συντρίψῃ τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας, ὅπερ ἀπὸ τοῦ 1924 ὑψώθη εἰς ἀπόρρητον ὄχυρόν κατὰ πάσης καινοτομίας καὶ ἐκσυγχρονισμοῦ!

Ἡ ἰδία λοιπόν, ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἐνίσχυσε τὸ καθεστῶς, ὅπερ σήμερον καταγγέλλει μετὰ τοσαύτης σφοδρότητος!

Τὸ λυπηρόν δὲ εἶναι, ὅτι ἡ ἀφορμή, ἣτις ἐδόθη διὰ τὴν βίαιαν αὐτὴν ἐπίθεσιν, εἶναι ἡ ὕλη... ὁ «μπεζαχτᾶς»!

Τώρα ἀντελήφθη ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τὴν παρουσίαν τοῦ «ληστοῦ»!

Τόσα ἄλλα περιστατικά, συνιστῶντα αὐτόχροημα ἐπαίσχυντον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δουλεῖαν, δὲν συνεκίνησαν τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας;

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ κατὰ τῆς Πολιτείας ἐπίθεσις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας ὑστερεῖ σημαντικῶς εἰς ἠθικὰ ἐρείσματα.

Καλὸν ὅμως θὰ εἶναι, ἐφ' ὅσον οὕτως ἡ ἄλλως ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ καὶ Πολιτείας, νὰ ρυθμισθῇ ὀριστικῶς καὶ νὰ καταστή ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐλευθέρη καὶ ζῶσα. Νὰ ὑφίσταται καθ' ἑαυτὴν καὶ οὐχὶ ἐξ οἴκου τῆς Πολιτείας.

Καὶ οἱ παράγοντες διὰ τὴν ὀριστικὴν ἐπίλυσιν τοῦ ἐπιμάχου τούτου ζητήματος ὑπάρχουν· ἀρχιερεῖς ἐπαινετῆς μαχητικότητος καὶ ἀξιεπαίνου ζήλου· κοινὴ γνώμη συμπαθῆς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν· ἐπὶ πλεόν δὲ ὁ ἐνδεδειγμένος ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων ὑπουργός, ὁ κ. Γ. Κασιμάτης, ὅστις χαρακτηρίζεται διὰ τὰς ἀγαθὰς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας προθέσεις του· ἀρκεῖ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς συνεργάτας του καὶ νὰ ἐρωτᾶται, κατὰ κύριον λόγον, ὡς μόνος ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἀρμόδιος.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδείκται τοῖχου 1963 ἐκτυποῦνται μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν, ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοιδήποτε ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλῃσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκασιούτων αὐτοῖς ἡμεροδεικτῶν.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΑΡΕΤΗΣ ΕΠΙΒΡΑΒΕΥΣΙΣ

ΡΟΥΘ ΚΑΙ ΝΩΕΜΙΝ

Εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρὸν εἶδομεν τὴν ἀγάπην, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῆς Ρούθ πρὸς τὴν πενθεράν της.

Εἰς τὴν Βηθλεέμ, σημεῖον καταφυγῆς τῶν δύο θλιμμένων, ἀλλ' ἀγαπημένων γυναικῶν, ἡ Ρούθ ἀποκαλύπτει καὶ μίαν ἄλλην μορφήν τοῦ ἐναρέτου βίου της· τὴν ταπείνωσιν.

Πρέπει νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ζήσουν.

Ξένη εἰς ξένον μέρος

Ὡς τρόπον ἐργασίας ἀναζητεῖ τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς «σταχομαζώχτρας».

«Πορευθὼ δὴ εἰς ἀγρὸν καὶ συνάξω ἐν τοῖς στάχυσι κατόπισθεν. . . καὶ ἐπορεύθη καὶ ἐλθοῦσα συνέλεξεν ἐν τῷ ἀγρῷ κατόπισθεν τῶν θερίζοντων», (Β' 1-3).

Ἐκ τῆς ὅλης ἀφηγήσεως δὲν δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν ποία ὑπῆρξε ἡ κοινωνικὴ της θέσις εἰς τὴν Μωσβ.

Ἐν τούτοις εἶναι γεγονός, ὅτι οἱ ἀγροὶ κατὰ τὴν περίοδον τοῦ θερισμοῦ, ἐποχὴν ἀφορήτου καύσωνος, μεταβάλλονται εἰς τόπους σκληρᾶς δοκιμασίας καὶ ἐπιμόχθου προσπάθειας, πρὸ παντὸς διὰ τὴν τρυφεράν γυναικίαν ὑπαρξιν.

Καὶ ὅμως ἀγογγύστως ἔφερε «τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας» καὶ μὲ ταπείνωσιν εἰλογάσθη.

Τὸ ὕψος καὶ ἡ σεμνότης τῆς Ρούθ, ἡ ἐργατικότης καὶ ἡ ταπείνωσίς της, κατέστησαν αὐτὴν περὶβλεπτον.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἰδιαίτερος ὑπαγαυαμίζουσιν τὴν ἐργατικότητά της.

«Καὶ ἔστη ἀπὸ πρωῒθεν καὶ ἕως ἑσπέρας, οὐ κατέπαυσεν ἐν τῷ ἀγρῷ μικρόν» (Β' 7).

Ἡ φήμη συνοδεύει πάντοτε τὸν ἄνθρωπον, ὅπως τὸ ἄρωμα τὸ ἄνθος.

Οὕτω καὶ ἡ φήμη τῆς Ρούθ, ἐπιβεβαιουμένη καὶ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ κτηματίου Βοὺζ ἀπεριόριστον καὶ βαθεῖαν ἐκτίμησιν πρὸς αὐτήν!

Οὗτος παρακολουθεῖ τὴν Ρούθ· αἰσθάνεται σεβασμὸν πρὸς αὐτήν. Ἰδιαίτερος ἐκτιμᾷ τὴν θυσίαν χάριν τῆς πενθερᾶς της.

«Ἀπαγγεῖλα ἀπηγγέλη μοι ὅσα πεποίηκας μετὰ τῆς πενθερᾶς σου μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν ἄνδρα σου καὶ πῶς κατέλιπες τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν γῆν γενέσεώς σου καὶ ἐπορεύθης πρὸς λαόν, ὃν οὐκ ᾔδεις ἐχθρὸς καὶ τρίτης» (Β' 11).

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Βοὺζ εἶναι εἰλικρινεῖς, βαθεῖς τίμοι· δὲν συνιστοῦν φλυαρίαν, ἀλλ' ἐκφράζουσιν θαυμασμόν. Ὁ θαυμασμός αὐτὸς ὁλοκληροῦται διὰ τοῦ γάμου μεταξὺ Βοὺζ καὶ Ρούθ. «Καὶ ἔλαβε Βοὺζ τὴν Ρούθ καὶ ἐγενήθη αὐτῷ εἰς γυναῖκα» (Δ' 13).

Τὸ γεγονός αὐτὸ τὸ ἐπανηγύρισεν ὁλόκληρος ἡ Βηθλεέμ καὶ τὸ ἐχαράκτηρισεν ὡς δικαίαν ἐπιβράβευσιν τῆς ἀρετῆς τῆς Ρούθ.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἀφ' ἑαυτῆς ἥλιος καὶ οὐδέποτε

ΕΙΚΩΝ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΠΟΘΗΡΙΩΣΙΣ !

Δὲν εἶναι μόνον τὰ ἀστικά κέντρα, καὶ δὴ αἱ μεγαλουπόλεις τῆς πατρίδος μας, αἱ περιοχαὶ τῶν εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων ! Καὶ ἡ ὑπαιθρος δὲν ὑστερεῖ εἰς τὸν μακάβριον ἀπολογισμὸν τῆς ἐγκληματικῆς δραστηριότητος.

Ἰσως μάλιστα, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς πυκνότητος τοῦ πληθυσμοῦ, νὰ προηγήται ἡ ὑπαιθρος στατιστικῶς !

Τὸ νεώτερον ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον συνετάραξε τὸ πανελλήνιον, εἶναι ἡ τραγικὴ σφαγὴ τῆς νεανίδος τοῦ ὀρεινοῦ χωρίου Πιεριῶν Ριζώματα, τῆς Χρυσούλας.

Ἐπειδὴ ἡ νέα δὲν ἐδέχθη ὡς σύζυγον τὸν νέον, ποὺ τὴν ἠνώχλει καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπερήφανον φρόνημα τῆς ἐλληνίδος ἀντέδρασε εἰς τὸν ἐκβιασμόν, ποὺ ἐκφράζει ἡ φράσις «μὲ τὸ ζῶρι παντρεῖα», ἡ σφαγιάσθη δίκην ἀμνοῦ !

Τὸ ἀσπαίρον καὶ αἰμόφυρτον εἰσέτι πτώμα τῆς δυστυχοῦς ποιμενόπαιδος ὡς συγκεντρώσῃ περὶ ἑαυτὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐρευνητὰς, τοὺς κοινωνιολόγους, τοὺς ψυχολόγους, τοὺς ποινικολόγους καὶ ὅλην τὴν φάλαγγα τῶν εἰς . . . λόγους ληγόντων πολυλόγων.

Τραγικὸν τὸ θῦμα τοῦ εἰδεχθῶτος ἐγκλήματος πολὺκλαυστον καὶ πολυθρήνητον !

Παρ' αὐτὸ ὅμως ὑφίσταται καὶ ἐν ἄλλο θῦμα ὁ δολοφόνος !

Θῦμα ὁ δολοφόνος ;

Μάλιστα θῦμα, τραγικώτερον τῆς Χρυσούλας !

Θῦμα κατ' ἀρχὴν τοῦ Διαβόλου !

Ὁ διάβολος εἰσῆλθε εἰς τὸν νέον αὐτόν, ἔξεμε ταλλεύθη τὰς ἀδυναμίας του, τὰ πάθη του καὶ τὸν ἐξώθησε εἰς τὸ βράθυρον τῆς ἀπωλείας !

Τὸν ἐξεμῆδενισε, τὸν συνέτριψε !

Ὡ ! ἐὰν ἐσκέπτετο ψυχραιμότερον, ἀξιοπρεπέ-

ἔξαφανίζεται. Ἰσως πρὸς στιγμὴν ἐπισκιάζεται, ἀλλ' οὐδέποτε ἐκημενίζεται.

Βεβαίως ἡ ἀρετὴ, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, εἶναι αἰδήμων καὶ δὲν ἀνέχεται τὰ βλήματα τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὴν προσοχὴν ἐπιζητεῖ νὰ ἀποφεύγῃ.

Ἰδιαιτέρως μάλιστα χαίρεται, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ πλάνῃ των, τὴν καταδιώκουν, διότι τότε ἐξομοιοῦται μετὰ τὴν πηγὴν ἀκτινοβολίας της, τὸν Ἰησοῦν, ὅστις ἐδιώχθη, ἐσταυρώθη, ἐνεπαίχθη, καίτοι «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησε, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ».

Ἐν τούτοις πάντοτε θρησβεύει !

Οἱ φίλοι καὶ θαυμασταὶ τῆς ἀρετῆς ἐνστερνίζονται αὐτὴν καὶ τὴν ἀποκρύπτουν εἰς τὰ βάθη τῆς συνειδήσεως τῶν παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως γίνεται ἀντιληπτή.

Ἀσῆμος ἀπὸ τὴν Μωάβ πρόσφυξ, ἐργάτρια εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ θερισμοῦ ἡ Ρούθ !

Ἀνέχεται ἔξαφνα εἰς τὸ ὕψος μιᾶς ζηλευτῆς κοινωνικῆς ἀποκαταστάσεως, ὡς σύζυγος τοῦ Βοόζ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πάνθειον τῆς Ἱστορίας εἰσέρχεται, ὡς πρόγονος τοῦ Δαυὶδ.

στερον ! Θὰ ἔβλεπε τότε, ὅτι ἡ ἀρνησις τῶν τιμίων, ἴσως, προτάσεων τοῦ πρὸς μίαν γυναῖκα διὰ νόμιμον γάμον δὲν συνιστᾷ ἀνεπανόρθωτον δυστυχίαν !

Ἐὰν ἐσκέπτετο ψυχραιμότερον, θὰ ἀντελαμβάνετο, ὅτι ὥφειλε νὰ σεβασθῇ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου, ἔστω καὶ ἐὰν ἔθιγε τὸν ἀνδρικὸν τοῦ ἐγωισμὸν !

Ἐὰν ἐσκέπτετο ψυχραιμότερον, θὰ διέβλεπε, ὅτι τὸ συναίσθημα πρέπει νὰ τὸ καταυγάξῃ ἡ φρόνησις !

Ἐὰν ἐσκέπτετο ψυχραιμότερον . . . !

Ἀλλὰ μήπως ἐφρόντισε κανεὶς διὰ νὰ σκεφθῇ ψυχραιμότερον ;

Πρόβλημα εἶναι ἐὰν εἰς τὰ ἀπρόσιτα ἐκεῖνα ὕψη τῶν δυσπροσίτων ἐσχατιῶν τῆς πατρίδος μας, ἡδυνήθῃ νὰ ὁλοκληρώσῃ κανονικῶς τὸν κύκλον τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου !

Τὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε θὰ τὴν ἀπήλυσσε !

Ποῦ ὁ καλὸς ἐξομολόγος τοῦ νέου, ὁ ἐμπνευσμένος ἱεροκήρυξ, ὁ φιλόστοργος ἐρημέσιος ; Καὶ ὅμως τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον διεπράχθη τὸ ἐγκλημα, ἀνήκει ὁπωσδήποτε εἰς μίαν ἐπισκοπὴν, χωρὶς βεβαίως αὐτὸ νὰ σημαίνει, ὅτι καὶ ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης θὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπαρξίν τοιοῦτου χωρίου εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του ! !

Πῶς λοιπὸν ὁ νέος αὐτὸς νὰ διαμορφώσῃ ψυχικὸν βίον ;

Πῶς νὰ τιθασσεύσῃ τὰς σαρκικὰς ὁρμὰς ;

Πῶς νὰ πειθαρχήσῃ εἰς ἀξίας καὶ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἐγνώρισε ;

Ἀγρίμι μέσα εἰς τὴν φύσιν, ἐνήργησε ὅπως τὸ θηρίον, ποὺ τοῦ ὑποκλέπτουν τὸ σύζυγον κτήνος !

Ἀποθηριώσις πλήρης !

Πλησίον τοῦ νεκροῦ καὶ ἀμετακινήτου πτώματος παραμένει τὸ ζωντανὸν πτώμα !

Διὰ τὸ πρῶτον θὰ τιμωρηθοῦν οἱ ὑπεύθυνοι !

Καὶ δικαίως !

Διὰ τὸ δεύτερον ὅμως, τὸ ζωντανὸ πτώμα, θὰ ἀναζητηθοῦν οἱ ὑπεύθυνοι, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν ;

Ὁ εἰσαγγελεὺς θὰ στηρίξῃ τὴν κατηγορίαν, οἱ ἔνορχοι θὰ διατυπώσουν τὴν ἐτυμηγορίαν των καὶ τὸ δικαστήριον θὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν του, διὰ τὸ ζωντανὸ πτώμα !

Θάνατος !

Ποῖος ὅμως θὰ δικάσῃ καὶ θὰ καταδικάσῃ ὅλους ἐκείνους, ποὺ μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν των, ἐδημιούργησαν τὸ ζωντανὸ αὐτὸ πτώμα ;

Τί λέτε σεῖς κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι, ποινικολόγοι καὶ οἱ παντὸς εἶδους . . . λόγοι, ποὺ συνεκεντρώθητε κοντὰ εἰς τὰ δύο πτώματα ;

Δὲν αἰσθάνεσθε φόβον, δὲν ὑποπτεύεσθε καὶ ἄλλα ζωντανὰ πτώματα ;

Τί λέγει ἡ «Ἐκκλησία» διὰ τὰς ψυχάς, ποὺ κερδίζει ὁ διάβολος ;

Ἐκτὸς ἐὰν ὑφίσταται ἑταιρεία ὁ διάβολος νὰ κερδίσῃ ψυχὰς καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κληρικοὶ καὶ θεολόγοι, νὰ κερδίζουν τὰ ἀγαθὰ τοῦ παρόντος κόσμου !

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ἰδοὺ Οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον».

(Λουκ. Β. 34)

Ἡ προφητεία αὕτη τοῦ Δικαίου Συμεῶνος, πληροῦται συνεχῶς ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Κόσμῳ ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἄλλοι μὲν ἀνεγνώρισαν Αὐτὸν ὡς τὸν ὑπὸ τῶν Προφητῶν προκηρυχθέντα Μεσσίαν καὶ Λυτρωτὴν, ἄλλοι δὲ ὡς λαοπλάνον καὶ ψευδοπροφήτην Αὐτὸν ἐξέλαβον. Σημεῖον ἀντιλεγόμενον καὶ μετὰ τῶν Ἐθνικῶν. Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν διακρίναντες ἐν τῇ ἀπλότητι τοῦ Ἀποστολικοῦ κηρύγματος τὴν εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ ἵνα «διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σώσει τοὺς πιστεύσαντας», ἐπίστευσαν εἰς Αὐτόν, ἔτεροι δὲ ἐξέλαβον αὐτό, τὸ κήρυγμα, ὡς μωρίαν. Δι' ὃ καὶ ὁ κήρυξ τῆς χάριτος, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, βροντοφωνεῖ «Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν Ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν». (Α. Κορινθ. α. 23).

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων. Καὶ ἐν αὐτοῖς κεῖται ὁ Ἰησοῦς «εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Εἰς «πτώσιν», τῶν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰρετικῶν κακοδόξων καὶ ἐναγῶν, εἰς ἀνάστασιν δὲ τῶν τὴν κηρυχθεῖσαν καὶ βεβαιωθεῖσαν ἀλήθειαν διακρατησάντων καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ποικιλοτρόπως ἀγωνισθέντων. Τοῦτο δὲ διότι εἰς μὲν τὸν σαρκικὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐν τῷ σκότει περιπατοῦντα «Τὰ τοῦ πνεύματος μωρία εἰσὶν» Εἰς δὲ τὸν πνευματικὸν τὸν «ὡς τέκνον φωτὸς περιπατοῦντα» «δύναμις Θεοῦ εἰσιν». Ὅντως «οἱ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν, οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα τὰ τοῦ πνεύματος, διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν, τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται». (Ρωμ. Η 5).

Τοιοῦτοι οἱ τὴν φύσιν αὐτῶν διαστρέφοντες, καὶ «τὸν λύχον τοῦ σώματος» σβένυντες ἄσεβεις, τοιοῦτοι καὶ οἱ δυσσεβεῖς αἰρετικοί, οἵτινες ἐκτραπέντες τῆς εὐθείας, «προκόπτουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι».

Ὁ Κύριος παρομοιάζει τοὺς ὀρθῶς εἰς Αὐτὸν πιστεύοντας καὶ βιοῦντας πρὸς πρόβατα, τοὺς ἄσεβεις πρὸς λύκους, τοὺς δὲ αἰρετικούς πρὸς προβατοσχήμους τοιούτους (Ματθ. Ζ. 15).

Ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ κατάστασις τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ εἶναι ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· μισοῦνται καὶ διώκονται ὑπὸ πάντων. Ἐπιβεβαίωται ἡ ἱστορία τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Ὅ,τι ἐπραξεν ὁ Διάβολος εἰς τοὺς πρωτοπλάστους, τὸ αὐτὸ πράττουσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ· «πειρῶνται εἰς πλείονας μερισθῆναι τὴν κατάκρισιν».

Ἀνέγνωμεν εἰς τὴν στήλην ταύτην τὴν κατὰ

Λατίνων στηλιτευτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀσιδίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρους, διὰ τῆς ὁποίας ἐπληροφόρηθημεν τὴν κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπιβουλὴν τῶν Παπικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰς ἐκ τῶν καινοτομιῶν καὶ πλανῶν αὐτῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ποικίλαι καταχρήσεις αὐτῶν, ἐδημιούργησαν τὸ κίνημα τῶν Προτεσταντῶν εἰς τὴν Δύσιν· ἡ κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ κινήματος χρόνους ἀνηθικότης τῶν κληρικῶν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἀσύγκριτον εἰς ἀσέβειαν ἐμπόριον τῶν «ἀφέσεων», «συγχωροχαρτίων», διὰ τῶν ὁποίων ὁ Πάπας ἐπώλει μέσῳ πρακτόρων του εἰς ὅλην τὴν Δύσιν τὴν ἀφεσιν τῶν ποικίλων ἁμαρτιῶν τῶν Χριστιανῶν, ἡ θηριωδία «τῆς ἱερᾶς Ἐξετάσεως» τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δηλαδὴ δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα ὑπέβαλλον εἰς φρικτὴ βασανιστήρια, ἀκόμη καὶ εἰς θάνατον, πάντας τοὺς καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἀντιφρονούντας πρὸς τὸν Πάπαν, ἐξήγειραν τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν πολλῶν φιλελευθέρων Χριστιανῶν τῆς Δύσεως. Κατ' αὐτὴν τὴν τὸσον εὐφλεκτον ἐποχὴν ἀνεφάνη ὁ Λούθηρος (ἀρχαί 16ου αἰῶνος) Γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, Μοναχὸς, σοφὸς κατὰ κόσμον, καθηγητὴς τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιτεμβέργης, ὅστις ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν ἐν Βιτεμβέργῃ πωλουμένων ἀφέσεων (συγχωροχαρτίων) τοῦ Πάπα, διέρρηξε τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις, ἐπιτεθεὶς λαύρως κατὰ τῶν ποικίλων καταχρήσεων καὶ πλανῶν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης. Συνέγραψε πλεῖστα ὅσα συγγράμματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐξέθετε τὰς δοξασίας καὶ τὰς θέσεις τῆς νέας θρησκείας του. Δὲν ἠρέεσθη δυστυχῶς μόνον εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν καταχρήσεων καὶ καινοτομιῶν τοῦ Πάπα, ἀλλ' ἐν ψυχρῷ ἀναβρασμῷ ἴσως εὐρισκόμενος, καὶ θεωρήσας ἑαυτὸν κριτὴν εἰς τὰ τῆς πίστεως ὑπέρτερον οὐχὶ μόνον τοῦ Πάπα ἀλλὰ καὶ τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἠρνήθη τὸ κύρος, τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς «Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», παραλαβὼν μόνον τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Θεωρήσας σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν μοναχικὸν θεσμόν ὡς ἀνθρωπίνην παράδοσιν, ἀπορρίπτει τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ ἐπὶ παραβάσει τοῦ φρικτοῦ ὅρκου, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου κατὰ τὴν κουράν του εἰς Μοναχόν, νυμφεύεται ὁ δυστυχὴς μοναχὴν τινα Αἰκατερίνην τὴν κλήσιν, τῷ 1525. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφοῦν εἰς τὸν στενὸν χώρον τῆς παρούσης στήλης αἱ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Προτεσταντῶν δημιουργηθεῖσαι ἐν τῇ Δύσει ταραχαί, καὶ τὰ ἐκ τῶν τούτων ἐκχυθέντα αἵματα, κατὰ τὸν 30ετὴ μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων πόλεμον.

Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς ἐξήφθη εἰς τὸ ἑπακρον, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς Θρησκείας τοῦ Εἰρηνάρχου Χριστοῦ, διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ἐγένετο ἡ ἐξόντωσις τῶν ἀντιφρονούντων. Ποία ἡ διαφορὰ μετὰ τῶν ἁγίων Μαρτύρων τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οἵτινες ὡς πρόβατα ἐπὶ σφαγὴν ἤγοντο, καὶ τῶν ἀφοτέρων τῶν παρατάξεων Δυ-

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΣΑ ΚΑΙ ΙΩΣΑΦΑΤ.

Κατά την τεσσαρακοντάετη βασιλεία του Θεοφιλοῦς Ἀσά τρία μεγάλα γεγονότα πρέπει νὰ σημειωθῶν: 1) ἡ ἀνόρθωσις καὶ τελεία ἀποκατάστασις τῆς θείας λατρείας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, β) ἡ ἐκστρατεία τῶν Αἰθιοπῶν ἐναντίον τοῦ βασιλείου αὐτοῦ καὶ γ) ὁ πόλεμος μετὰ τὸν Βαασά, βασιλεῖα τοῦ Ἰσραήλ. Ὅταν ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἀσά, ἀνῆρ «τὸν τρόπον ἄριστος καὶ πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶν» ἐξεροίλωσε τὰ εἰδωλολατρικὰ ἄλση καὶ τέμνη, καὶ ἀπεκατέστησε τὴν ἀληθινὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὴν μητέρα του ἀκόμη ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν ἡγεμονίαν «καθότι ἐποίησεν σύνοδον ἐν τῷ ἄλσει αὐτῆς». Ἐνῶ δὲ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς ἐβασίλευεν μεθεοσέβειαν καὶ ἐκαθάριζεν κάθε εἰδωλολατρικὴν κηλὶδα, ἐκπλᾶ σφοδρὰ καταιγίς, ἥτις ἔφερε εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ βασιλείου στίφη Αἰθιοπῶν, Ὁ αἰθίοψ Καρὲ, τίς οἶδε διὰ ποίαν αἰτίαν, μετ' ἐκατομμύριον πολεμιστῶν καὶ τριακόσια ὄρματα εἰσβάλλει εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα, καὶ προχωρεῖ μέχρι τῆς πόλεως Μασσηά, ἥτις ἀπέχει 7 ὥρας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Χιονοστιβάς τεραστία κυλίσται κατὰ τῆς ἁγίας πόλεως.

Ὅταν ὁ Ἀσά εἶδε τὸ τεράστιον πλῆθος τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤλπιζε εἰς ἀνθρωπίνην βοήθειαν «ἐβόησεν πρὸς Κύριον Θεὸν αὐτοῦ, καὶ εἶπεν: Κύριε οὐκ ἀδυνατεῖ παρὰ σοὶ σῶζειν ἐν πολλοῖς καὶ ἐν ὀλίγοις, κατίσχυσον ἡμᾶς Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι ἐπὶ σοὶ πεποιθήμεν». Μετ' αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν πρὸς τὸ θεῖον θωρακισμένος καὶ ἔχων τὴν ἀρωγὴν Αὐτοῦ συγκρούεται πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς κατατροπώνει καὶ ἐπανερχεται νικητῆς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐστεμμένος μετὰ δάφνας. Περιχαρὴς δὲ ἀπὸ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν θείαν ἀντίληψιν, ἐπανηγύρησεν μετὰ μεγάλας ἐορτὰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς βασιλείας του, κατὰ τὰς ὁποίας ἐθύσασεν ἑπτακοσίους μόσχους καὶ ἑπτὰ χιλιάδας πρόβατα.

Μετὰ ὅμως ἀπὸ ὀλίγα ἔτη ἔρχεται ἄλλη καταιγίς. Ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ Βαασά, ἐχθροσούμενος τὸν Ἀσά, εἰσβάλλει εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα καὶ καταλαμβάνει τὴν πόλιν Ράμα, ἥτις ἀπέχει 40 στάδια

τικῶν! Ἐχει ἡ ἀλήθεια τὰ σημεῖα τῆς ὁμοίας καὶ ἡ πλάνη, ὥς γράφει ὁ Ἀδελφός Θεός Ἰάκωβος: «εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐρίθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ καταικανῶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔστι αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ (σαρκική), δαιμονιώδης... ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία περὶ τὸν μὲν ἀγνὴ ἔστιν, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικής, εὐπειθής, μεστή ἔλεους καὶ καριῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος, ἀνυπόκριτος...» (Ἰακ. Γ' 14).

(Ἀκολουθεῖ)

ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐντρομος ὁ Ἀσά προβαίνει εἰς πρᾶξιν ὅχι ἐπαινετὴν οὔτε ἀκόλουθον τῆς προηγούμενης εὐσεβείας του: «δέον γάρ εἰς συμμαχίαν καλέσαι τὸν τοσούτων ἀγαθῶν αὐτῷ γενόμενον χορηγόν, τὸν βασιλεῖα τῆς Συρίας εἰς συμμαχίαν ἐκάλεσεν, ἐκ τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν, καὶ μέντοι καὶ τῶν θείων, χρυσὸν αὐτῷ πέμψας, ὅτι μάλιστα πλείστον». Ὁ Σύρος βασιλεὺς ἀπεδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ, ἀφοῦ ἐστείλεν δυνάμεις, ἐκάκωσεν τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ. Αὐτὸ ἠνάγκασε τὸν Βαασά νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ βασίλειόν του, τὸ ὅποιον ὑπὸ τῶν Σύρων ἐλεηλατεῖτο.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀσά εἰς τὸν θρόνον ἀνῆλθεν ὁ υἱὸς του Ἰωσαφάτ (914 π.Χ.). «Τοῦτον μιμητὴν Δαβὶδ τοῦ προπάπου κατὰ τὰ ἀνδρείαν καὶ εὐσέβειαν ἅπαντες ἐν τοῖς ἔργοις ὑπέλαβον». Αφοῦ ἐβασίλευσεν εἴκοσι πέντε ἔτη ὁ Ἰωσαφάτ ἀπέθανεν ἀνῆρ «τὶ κατ' ἐκάστην ἡμέραν ἠδὺ ποιῆσαι καὶ προσηγὲς τῷ Θεῷ ζῆτῶν».

ΙΩΡΑΜ

Ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου περιῆλθεν εἰς τὸν Ἰωράμ, ἀγαθοῦ πατρὸς κάκιστον γέννημα. Μόλις ὁ ἀνόσιος αὐτὸς παρέλαβεν τὴν ἐξουσίαν «εὐθύς ἐπὶ σφαγὴν τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ τῶν πατρῶων φίλων, οἱ καὶ ἡγεμόνες ἦσαν, ἐχώρησεν, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐπίδειξιν τῆς πονηρίας ἐκεῖθεν ποιησάμενος». Τὴν κατὰστασιν τοῦ δυσεβοῦς αὐτοῦ βασιλέως ἐπεδείκνωσεν ἡ σύζυγός του Γοθολία, θυγατέρα τοῦ ἀσεβοῦς Ἀχαάβ, ἡ ὁποία τὸν παρώτρυνεν εἰς κάθε εἶδος παρανομίας δι' αὐτὸ καὶ «οὐδὲ διέλειπεν ἐκάστης ἡμέρας κακουργῶν ἐπ' ἀσεβείᾳ καὶ λυμῇ τῶν ἐπιχωρίων ἐθισμών». Ἐνῶ δὲ αὐτὰ ἐπαράττοντο ὑπ' αὐτοῦ, εἰσβάλλει εἰς τὴν Ἰουδαϊαν στρατὸς τῶν Ἀράβων καὶ προχωρεῖ μέχρι τῶν Ἱεροσολύμων. Καὶ σπληνῶς μὲν δὲν ἀναφέρει ἡ Π.Δ. τὴν κατάληψιν τῆς Ἱερουσαλήμ, πρέπει ὅμως νὰ συμπεράνωμεν κάτι τέτοιο. Ἰδοὺ τί ἀναφέρει τὸ σχετικὸν χωρίον τῶν Παραλειπομένων (2, κα', 16). «Καὶ ἐπέγειρεν Κύριος, γράφει, ἐπὶ Ἰωράμ τοὺς ἁλοφύλους καὶ τοὺς Ἀραβας καὶ τοὺς ὁμόρους τῶν Ἀιθιοπῶν. Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ Ἰούδαν, καὶ κατεδυνάστευσαν καὶ ἀπέστρεψαν πᾶσαν τὴν ἀποσκευὴν, ἣν εὗρον ἐν οἴκῳ τοῦ βασιλέως καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, καὶ οὐ κατελείφθη αὐτῷ υἱὸς, ἀλλ' ἡ Ὀχοζίας ὁ μικρότατος τῶν υἱῶν αὐτοῦ». Καὶ ὁ μὲν ἱστορικὸς Ἰώσηπος δὲν ἀναφέρει κάτι σχετικὸν μετὰ τὴν ἐπιδρομὴν αὐτὴν πλέον τῶν ὧν ἀναγράφει τὸ βιβλίον τῶν Παραλειπομένων. Ὁ ἱστορικὸς ὅμως τῆς ἐκκλησίας Θεοδώρητος γράφει: «Οὐ γὰρ μόνον ἁλλόφυλοι τῷ Ἰωράμ ἐπεστράτευσαν, ἀλλὰ καὶ Ἀραβες καὶ τῶν Αἰθιοπῶν οἱ πρόσκοι. Καὶ προσβαλόντες κατὰ κράτος ἐνίκησαν καὶ τὴν πόλιν ἀνείλον, καὶ τὸ πλῆθος ἐξηνδραπόδισαν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ καὶ τὰς θυγατέρας ἀπέκτειναν».

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν δευτέραν ἀλώσιν ἔπαθεν ἡ ἁ-

Οί διορθῶνται τῶν σφαλμάτων δι' ἄλλων σφαλμάτων

Ὁ Πάπας, λέγουν, Ἰωάννης ἐπιδιώκει τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ δι' ἄλλου καλυτέρου !.. Ὡστε λοιπὸν δὲν ἦτο τέλειον τὸ διαβόητον Γρηγοριανὸν καὶ κακῶς τὸ υἱοθέτησαν ὡς τοιοῦτον τινὲς «ὀρθόδοξοι» ; Ἐνὸς κακοῦ δοθέντος, συνεπῶς, πρέπει νὰ ἀναμείνωμεν καὶ ἄλλας ἡμερολογιακὰς μεταρρυθμίσεις. Χωρὶς δὲ νὰ θέλωμεν νὰ γίνωμεν κακοὶ προφῆται, φοβούμεθα ὅτι τὰ ἡμερολογιακὰ σχίσματα θὰ γίνουν περισσότερα τοῦ ἐνός. Καὶ ταῦτα τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ κρατ. ἐκκλησία συζητεῖ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Κλαυσυγέλωτα προκαλεῖ τὸ ἀδιέξοδον τῶν καινοτόμων, ἀφοῦ ἔφθασαν εἰς τὸ κατάντημα νὰ ἀντιλαμβάνονται τοὺς αἰώνιους θεσμοὺς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως περίπου ὁ ἀνεκδιήγητος γνωστὸς ἀνατολίτης θυμόσοφος, ὅστις ἔκτισε τὸν φοῦρνον τοῦ ἐπὶ χειρμάτης διὰ νὰ τὸν στρέφῃ ὅπου δεῖ.

Μὴ χειρότερα

Ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος, ἀφοῦ εἰς συνέντευξιν τοῦ ὁμίλησεν περὶ πάντων καὶ ἄλλων τινῶν, δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν. Ἐφ' ᾧ καί :

«Εἶναι ἀνάγκη εἶπε νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς σημερινὰς ἀνάγκας. Νομίζω ὅτι ἡ μονοφωνία θὰ πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς ἓν εἶδος πολυφώνου μονοφωνίας καὶ ἀργότερον εἰς ἓν εἶδος ἐναρμονίσεως τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς ὁμοίας πρὸς ἐκείνην ποῦ ἐπεχειρήσεν ὁ ἀειμνήστos Σκαελλαρίδης. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ βιθύτερα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τοὺς δημιουργῇ κλίμα πνευματικότητος καὶ μυστικισμοῦ».

«Μεσημβρινή» 17)10)62

Φαίνεται ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα μας εἶναι τραγικὴ καὶ ἡ μοῖρα τῶν λέξεων. Ἐχασαν τὴν ἀρχικὴν σημασίαν των καὶ κατήγησαν παραμορφωμέναι ὑπάρξεις. Ἐτοί μεχρὶ τώρα ἡ θερησκευτικὴ πνευματικότης καὶ ὁ μυστικισμὸς ἐχρησιμοποιούντο, ὅσκις τὰ βιώματα ἀνεδύοντο ἀπὸ τὸ βάθος τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως. Τώρα πλέον ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸν κ. Ἰάκωβον, ὅτι ἡ ἐκκλησιαστικὴ παντάπασι διεκδικεῖ τὸν ὀρθόδοξον μυστικισμόν. Μὴ χειρότερα !...

Κακοήθης ἀβουλία

Ἡ γλῶσσα τῶν γεγονότων τῶν ἡμερῶν μας ἔχει τόσην δραματικότητα, ὥστε εἰς οὐδένα νὰ ἐπιτρέπη προσποιήσιν ἀγνοίας. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἀραγε ἔμπορεῖ νὰ ὑποκριθῇ ὅτι δὲν κατανοεῖ τὰ κατωτέρω :

1) Εἰς τὸν Χολαργὸν κατεδαφίσθη νεωστὶ ἀνεγερθεῖς νεοημερολογητικὸς ναὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ἐπληροφορήθη τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἐν-σεβῶν Χριστιανῶν ;

2) Ὁ ἱερεὺς τῆς Καστανιάς Καρδίτης Κλοῦτσος καθηρέθη ἀναιτίως, ὡς τουλάχιστον διεβεβαίωσεν καὶ ὁ ἀναμειχθεὶς εἰς τὴν δημοσίαν συζήτησιν Ἀρχιμ. κ. Καντιώτης.

3) Εἰς τὴν Κατερίνην οἱ ἑυαγγελισταὶ ἐκδιπλώνουν τὸ θεράσος των μὲ ταχύτητα πυρκαϊᾶς.

Ἡ ἀνωτέρω σταχυολόγησις δὲν ἀποτελεῖ παρὰ πολυσημῶν ἐκρηκτικῶν γεγονότων ἡμερῶν τινῶν. Τὰ σήματα κινδύνου φθάνουν καταγιστικὰ. Δὲν κατανοεῖ τέλος πάντων ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τίς θὰ πταίει, ἂν ἐκσπάσῃ ἡ θύελλα ;

γία πόλις ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ δυσεβοῦς Ἰωρᾶμ ὅστις ἀφοῦ προσελθὴν ἀπὸ ὁδυνηρᾶν ἀσθένειαν τῆς κοιλίας, κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ Προφ. Ἡλίου, ἐξεμέτησεν ἀθλίως τὸ ζῆν.

(Συνεχίζεται)

Ἐδωρεπιζομένη παγὶς

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες («Ἐθνος» 8) 11)62) ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς Συνόδου τῶν παπικῶν, προτείνει συνάντησιν Πατριάρχου Κων/πόλεως καὶ Πάπα.

Κέντρον τῆς συναντήσεως αὐτῆς προτείνεται ἡ Ρώμη θὰ ἐπιδεικνύετο δὲ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην «παπικαὶ τιμαί».

Τί ἀράγε νὰ ἐπιδιώκῃ ὁ παπισμὸς ;

Ἀσφαλῶς τὴν ἐξουθένωσιν τῶν Ἑλληνορθόδοξων, τῶν ὁποίων ἡ ἀρνητικὴ στάσις εἰς τὴν γενομένην πρόσκλησιν των, ἰδιαίτερος ἐταπείνωσεν τὴν παπικὴν ἐπαρσιν.

Τοῦτο τεκμαίρεται καὶ ἀκ τῆς παραλλήλου σκέψεως τοῦ Βατικανοῦ νὰ καλέσῃ, πρὶν τοῦ Πατριάρχου, ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν θὰ θεωρήσῃ ἀπλῶς ὡς παρατηρητὰς, ἀλλ' ὡς «ἀδελφὰ μέλη» !

Οὐδεὶς βεβαίως ἀρνεῖται τὴν ἀνάγκην τῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν ἑτεροδόξων, ἥτις θὰ πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ καίποτε εἰς τὴν τῶν πάντων ἑνωσιν, δι' ἣν εὐχεται ὁ λοθέρμωσ καὶ καθ' ἐκάστην ἡ Ἐκκλησία !

Ἡ ἑνωσις ὅμως θὰ πρέπει πάντοτε νὰ νοεῖται ὡς ἐπ'ἀνοδος εἰς τὴν ἀμετακίνητον ἱστοριοδογματικὴν βάσιν τῶν 8 πρώτων αἰώνων τῆς Ἡνωμένης Ἐκκλησίας.

Ἡ παλινδρομικὴ ὁδὸν αὕτη κίνησις προϋποθέτει ἀποτοξίνωσιν ἀπὸ τὰ δηλητήρια τῆς αἰρέσεως καὶ τῆς πλάνης, τὰ ὁποία ἐπεσώρρευσαν ἀπ' αἰώνων ἡ ἀλαζονεία καὶ ἰδιορρηθμῖα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου τῆς Δύσεως !

Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἐργασιῶν τῆς Παπικῆς Συνόδου προτεινομένη συνάντησις, συνιστᾷ παγίδα, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία, τὸν μὲν παπισμὸν θὰ ἐνισχύσῃ, ἐνῷ τοὺς Ἑλληνορθόδοξους θὰ ἐκθέσῃ ἀνεπαρορθότως.

Ἐλπίζομεν, ὅτι τὰ φιλόφρονα μεριδιάματα τῶν παπικῶν, καλύπτοντα συνοφρῶσιν θυμοῦ καὶ ὀργῆς, οὐδένα θὰ ἐξαπατήσουν.

Μία μεγάλη μορφή

Τὸ σεπτὸν σκῆνωμα τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου Ἰγνατίου Οὐγκροβλαχίας, τὸ ὁποῖον ἐπανήλθεν εἰς τὴν πύρινον γῆν μετὰ ἀπὸ ἑκατὸν τόσα ἔτη, πλημμυρίζει τὴν καρδίαν μας μὲ τὴν ἐμπνοὴν τοῦ ἐθνικοθερησκευτικοῦ κλέους. Μεταξὺ τῶν σημερινῶν χθαμαλῶν ἀναστημάτων ἡ ὑψίκορμος δρῦς τοῦ μεγάλου ἡγέτου ἐκτινάσσει τὴν κορυφὴν τῆς εἰς τὸν ἀέρα τῆς καθαρᾶς ὀρθοδοξίας καὶ φιλοπατρίας. Εἶθε ἡ κραταιὰ δεξιὰ τοῦ Κυρίου νὰ μεταλλάξῃ καὶ ἀνακαινίσῃ τὰς ἡμέρας ἡμῶν καθὼς ἐμπροσθεν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΣΥΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 11 Νοεμβρίου πανηγυρίζει ὁ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Νικολάου Χαλιδούς, παρὰ τὴν Παιανίαν, Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ. Συγκοινωνία ἐκ τοῦ Θησείου. Λεωφορεῖα Παιανίας, Τέρμα.

—Ἐπίσης πανηγυρίζει τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ ἐν Ἀμφιάλῃ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ. Συγκοινωνία ἐκ Πειραιῶς. Λεωφορεῖα Ἀμφιάλης—Ἀγίου Μηνᾶ, Τέρμα.

—Τὴν 8 Νοεμβρίου (π. ἡμ.) πανηγυρίζει ὁ ἐν Νέῳ Ἡρακλείῳ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ—Συγκοινωνία ἀπὸ Βερανζέρου, Τέρμα Ν. Ἰωνίας.

—Ἐπίσης τὴν 11 Νοεμβρίου πανηγυρίζει ἡ παρὰ τὸν Αὔλωνα Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ, με δλονύκτιον Ἀρχιερατικὴν ἀγρυπνίαν καὶ Θ. Λειτουργίαν. Συγκοινωνία ἐξ Ἀκαδημίας.

—Τὴν 14 Νοεμβρίου πανηγυρίζει ὁ ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Φιλίππου.

ΙΑΡΥΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Τὸ κίνημα τῆς εὐσεβείας λαμβάνει διαστάσεις. Οὕτως εἰς τὸν Νομὸν Αἰτωλοακαρνανίας ιδρύθησαν δύο πολυμελῆ Παραρτήματα τὸ τοῦ Λουτροῦ, καὶ τὸ τοῦ Συντέκνου, ἐγκριθέντα ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Πανελληνίου Ὄργανώσεως τῆς «Π.Θ.Ε.Ο.Κ.»

Ἐπίσης οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου Φαρσάλων ἐπέτυχον τὴν ἰδρυσιν καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου Λαρίσης ἐγκρίσιν Σωματείου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνώσις Γ. Ο. Χ. ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων», με πρόεδρον τὸν ἀδ. Κων. Παπαγεωργίου, Γ. Γραμματέα τὸν ἀδ. Γ. Κεπάπογλου, καὶ μέλη τοὺς Δ. Δημητρακόπουλον, Νικ. Δημακόπουλον, Ἀθαν. Χαμουλιαν.

Εἰς πάντας τοὺς ἀνωτέρω, τοὺς ἐνταχθέντας «εἰς τὴν παράταξιν τοῦ Κυρίου» εὐχόμεθα εὐδοκίμησιν ἐν τῷ ἱερῷ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνί.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ παλαίμαχος καὶ εὐσεβεστάτος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνιστῆς ἀδελφὸς Παναγιώτης Μπακοῦρος. Ἡ κηδεῖα του με παρουσίαν Ἀρχιερέως ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς, ὡς καὶ τὸ 40ήμερόν του ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον. Πλήθος πιστῶν παρέστη εἰς τε τὴν κηδείαν καὶ τὸ μνημόσυρόν του. Αἰωνία του ἡ μνήμη.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΩΝ

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου, ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διανλείας κ. Ἀκακίου, ἐνεκαίνιασθη ὁ ἐν Αἰγίνῃ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου ὁμωνύμου Γυναικείου Ἡσυχαστηρίου.

—Τὴν 1ην Ὀκτωβρίου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Γαρδικίου κ. Αὔξεντιου ἐνεκαίνιασθη ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Σκέπης τοῦ ἐν Ἀγ. Στεφάνῳ (Μπογιατί) Γυναικείου Ἡσυχαστηρίου.

—Τὴν 15ην Ὀκτωβρίου ὑπὸ τοῦ ἰδίου Σεβ. Αὔξεντιου ἐνεκαίνιασθη ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἀγ. Σπυριδῶνος τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Λαμίας.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

«Σμίκρυνον σεαυτὸν ἐν πᾶσι πρὸς πάντας ἀνθρώπους, καὶ ὑψωθήσῃ ἐπάνω τῶν ἀρχόντων τοῦ αἵωνος τούτου. Ἐξευτέλισον σεαυτὸν, καὶ ὄψῃ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἐν σεαυτῷ. *Ὅπου γὰρ βλαστάνει ἡ ταπεινότης, ἐκεῖ ἡ τοῦ Θεοῦ βρῦει δόξα.* Ἐὰν φανερώς ἐξουδενωθῇ ἀγωνίσῃ, ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων, ποιεῖ σε δοξασθῆναι ὁ Θεός. Ἐάν δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἔχῃς τὴν ταπεινότητα, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δείκνυσί σοι ὁ Θεὸς τὴν δόξαν. Αὐτοῦ. Γενοῦ εὐκαταφρόνητος ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· σπούδασον τοῦ καταφρονηθῆναι, καὶ τῆς τιμῆς τοῦ Θεοῦ ἔμ. πλισθήσῃ. *Μίσῃσον τὴν τιμὴν, ἵνα τιμηθῇς.* Ὁ *τρέχων ὀπισθεν τῆς τιμῆς, φεύγει ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ὁ φεύγων αὐτήν, καταδιώκει αὐτόν, καὶ κήρυξ γίνεται πᾶσιν ἀνθρώποις τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ.* Εἰ καταφρονῇς ἑαυτοῦ, ἵνα τιμηθῇς, ὁ Θεὸς δημοσιεύει σε· εἰ δὲ διὰ τὸν Θεὸν ἐπ' ἀληθείας σεαυτὸν εὐτελίζεις, ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς πᾶσι τοῖς κτίσμασιν Αὐτοῦ ἐπαινεῖσαι σε. Διότι οὐ ἐν ἀληθείᾳ καὶ εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ ὑπάρχεις. *Ἀνθρώπων ταῖς μὲν ἀρεταῖς διαλάμποντα, τοῖς δὲ ἀνθρώποις εὐτελεῖ φαινόμενον, καὶ φωτεινὸν μὲν τῷ βίῳ, σοφὸν δὲ τῇ γνώσει, καὶ ταπεινὸν τῷ φρονήματι, τίς τεθέεται ;»*

(Ἐδερν. Βιβλ. Β. ὑπόθ. Α).

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΡΚΟΥ

Ὁνειδισμὸς ἀνθρώπου θλίβειν παρέχει τῇ καρδίᾳ ἀγνείας δὲ γίνεται αἰτία τῷ ὑπομένοντι. Ἐὰν θέλῃς ἀκατακρίτως παρὰ ἀνθρώπων ἔπαινον λαμβάνειν, προτερὸν ὑπὲρ ἁμαρτημάτων σου ἀγάπησον ἑλεγχον. Ὅσῃν ἂν τις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας Χριστοῦ καταδέξηται ἐντροπήν, ἑκατονταπλασίως δοξασθήσεται· κρεῖσσον δὲ πᾶν ἀγαθὸν ἐργάζεσθαι διὰ τὰ μέλλοντα. Ὅταν ἴδῃς λογισμὸν ἀνθρωπίνων σοὶ δοῖαν ὑπαγορεύοντα, γίνωσκε σαφῶς ὅτι αἰσχύνῃν σοὶ κατασκευάζει. Ρίζα αἰσχροῦς ἐπιθυμίας ἀνθρώπινος ἔπαινος, ὥσπερ καὶ σωφροσύνης, ὁ περὶ κακίας ἑλεγχος καὶ οὐχ ὅταν ἀκούομεν, ἀλλ' ὅταν αὐτὰ καταδεχόμεθα. Ζημιωθεῖς, ἡ ὀνειδισθεῖς, ἡ διωχθεῖς παρὰ τινος μὴ λογίζου τὸ παρόν, ἀλλὰ τὸ μέλλον ἐκδέχου, καὶ εὐρήσεις ὅτι πολλῶν σοὶ ἀγαθῶν γέγονε πρόξενος, οὐ μόνον ἐν τῷ παρόντι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι...

Ἐπαινούμενος ὑπὸ πλήθους κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, *ἐπιδεικτικὸν μὴδὲν ἐπιμίξης τῇ Κυριακῇ οικονομίᾳ*, ἵνα μὴ πάλιν ἐκκαταβαλεὺς εἰς τὸ ἐναντίον ἐκπέσῃς.

Ὅταν ἴδῃς τινὰ ἐν πολλαῖς ἀτιμίαις ὀδυνώμενον γίνωσκε ὅτι λογισμοῦ κενοδοξίας ἐμφορηθεῖς, ἀηδῶς τῶν καρδιακῶν σπερμάτων θερίζει τὰ δόγματα. Ὁ φιλήδονος λυπεῖται ἐν ψόγοις καὶ κακοπαθείαις, ὁ δὲ φιλόθεος, ἐν ἐπαῖνοις καὶ πλεονεξίαις.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμοῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως ἀποστείλουν τὰς ἀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ πρόληψις τῶν ἀτυχημάτων.

Εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐνεφανίσθησαν μεγάλα εἰκονογραφημένα «πανῶν» διὰ τὴν πρόληψιν ἀτυχημάτων. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι οἱ κινδύνοι ἐπληθύνθησαν καὶ ὅτι τὰ ἀτυχήματα δὲν εἶναι καὶ ἐπὶ σπάνιον. Δὲν γνωρίζομεν τὴν ἀποτελεσματικότητά αὐτοῦ τοῦ τρόπου διαφωτίσεως, εἴμεθα ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ὁ ἐνθὺμὸς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς δὲν διαταράσσεται μόνον ἀπὸ τὸ ἠδυσμένον ποσοστὸν ἐργατικῶν καὶ αὐτοκινήτιστικῶν ἀτυχημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τοιοῦτων. Αἱ συνέπειαι μάλιστα τῶν τελευταίων εἶναι διαρκέστεραι καὶ βαθύτεραι. Μέχρι σήμερον δὲ οὐδεμίαν ἀργαιολογίαν ἐνέργειαν εἶδομεν, πλὴν νὰ ἀποβλέπη εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ πλήθους σχετικῶς μετὰ τοὺς πολυάριθμους θρησκευτικὰ καὶ πνευματικὰ κινδύνους. Δὲν ἀπέχομεν λοιπὸν τῆς πραγματικότητος ἂν εἴπομεν, ὅτι ματαιοπονοῦμεν διασώζοντας τὴν ἀνεκρίτως τῶν σωμάτων, τὴν στιγμήν πλὴν ὑποσκάπτεται μετὰ χιλίους τρόπους ἡ πνευματικὴ ὑπόστασις τοῦ ἔθνους.

Τὸ δηλητήριον εἰς ἐπιχρυσωμένα κατατόπια.

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ πνευματικῶν ἀτυχημάτων μετρούμενον πλέον ὄχι εἰς τὰ δάκρυα τῆς μιᾶς χειρὸς, ἀλλὰ εἰς ἐκατοντάδας χιλιάδων, ὡς ἀναφερθεῖ προχείρως ὁ ἀριθμὸς τῶν θεατῶν μιᾶς καὶ μόνον ταινίας εἰς διάστημα ἑβδομάδος. Ἐκατὸν χιλιάδας λοιπὸν, κατὰ τὰς ἐφημερίδας, εἶδον τὸν «Νόμον 4000», ἔργον ἠθικῶς ἀδίστακτον, ὅπως εἶναι καὶ ὁ ὑπόκοσμος τοῦ ὁποίου προβάλλεται ἡ ζωή.

Ἡ ἀφελὴς δικαιολογία, ὅτι πρόθεσις τοῦ ἔργου εἶναι «τὸ παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν», καὶ ὅτι ἐν τέλει ἡ ἀνηθικότης καταδικάζεται ἀποτελεῖ σιάντην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἱ μυριάδες τῶν θεατῶν δὲν πηγαίνουν διὰ τὸ ἠθικὸν δίδαγμα ἀλλὰ διὰ τὸ ἀνηθικὸν θέαμα. Εἶναι λοιπὸν αὕτη ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ δολοφονία ἢ ὄχι; Καὶ ὑπάρχουν πλέον περιθώρια διὰ νὰ ἐμὴ κατεῖς περὶ «Τέχνης»; Ἄν ἡ πνευματικότης τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου ἔχει τοιούτους φίλους τι νὰ τοὺς κάμῃ τοὺς ἐχθρούς. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδική μας μόνον διαπίστωσις, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ὀντως σκεπτομένων Ἑλλήνων. Ἰδοὺ τὴν γράφον τὰ Νέα τῆς 7/11/62:

«Ὅσο ἀξίζει ἡ ὠραία ψυχὴ ἐνὸς κοριττοῦ ἢ ἀγοριοῦ, ποῦ ἐκτελεῖται στὴν ἀθωότητά της δὲν ἀξίζουν ὅλα τὰ ἀριστουργήματα ὅλου τοῦ κόσμου, ὅσο καὶ ἂν τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ εἶναι ἀθάνατα, ἐνῶ οἱ ἀνθρώποι εἶναι φθαρτοὶ καὶ θνητοί. Τὰ περισσότερα ἄλλωστε ἀριστουργήματα ἐγίναν ἀριστουργήματα χωρίς νὰ θανατώσουν».

Ὁ Δούρειος Ἴππος.

Δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἐπαινέσωμεν αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν ὁμότητα γλώσσης τοῦ Ἀμερικῆς κ. Ἰανόβου, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίησεν διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰς ἐνεργείας τοῦ Βατικανοῦ. Εἰς τὴν διάσπασιν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶπεν, ἀπέβλεπον οἱ Λατῖνοι διὰ τῆς συνόδου τῶν:

«Διότι, ἐνῶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εἶχε διαμνηύσει εἰς τὸν Πάπαν ὅτι θὰ ἐκάλει τὰς ὀρθόδοξους ἐκκλησίας ἵνα ἀπὸ κοινοῦ αποφασίσουν τὸν σχηματισμὸν πανορθόδοξου ἀποστολῆς παρατηρητῶν εἰς Ρώμην, τὸ Βατικανὸν ἤρχισεν ἀποστέλλον ἐδικούς ἀντιπροσώπους εἰς τὰ κατὰ τόπους Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἄλλας αὐτοκεφάλους ἐκκλησίας, προσκαλοῦν ἰδιαίτερας τοὺς ἀρχηγούς αὐτῶν ὅπως μετασχουν διὰ παρατηρητῶν εἰς τὸ συνέδριον τῆς Ρώμης. Ἡ τακτικὴ αὕτη ἀπεκάλυψε τοὺς σκοποὺς τοῦ Βατικανοῦ, ἀποβλέποντος προφανῶς εἰς τὸ νὰ διασπάσῃ τὴν ἐνότητα τῆς ὀρθοδοξίας, ἐμμέσως δὲ νὰ ὀπλόνῃ μετὰ τὸ κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου».

Καθημερινὴ 30/10/62

Ἐρωτῶμεν ὅμως καὶ ἡμεῖς τὸν Ἀμερικῆς. Ποῖος

συνεπῶς εἶναι δικαιωμένοι; Ἐκεῖνοι ποὺ ὁμίλουν διὰ τὴν ἐνότητα, ἢ ἡμεῖς ποὺ ἐφοβούμεθα τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας;

Ὅμιλουν οἱ ἄλλοι.

Ἀς δώσωμεν ὅμως τὸν λόγον καὶ εἰς ἄλλους συνέληγας διὰ νὰ ὁμιλήσουν περὶ Βατικανοῦ. Κατωτέρω σταχυολογοῦμεν καὶ δημοσιεύομεν ἄνεν σχολίων σχετικῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βορῆ μετ' ἐπὶ τὸν καὶ δολοφονία τοῦ Βατικανοῦ.

«Τὸ Βατικανὸν γράφει: Ἐχει πεῖραν 12 αἰῶνων μετ' ἐξουσίαν καὶ διορατικὴ δραστηριότητα πολιτικῶν ἀνδρῶν. Σὲ τελευταία ἀνάλυση, τὸ Βατικανὸν σήμερον ἔχει ἐξελεχθῇ στὸ σπουδαιότερον πολιτικὸ κέντρο ὅπου ἐμφαίνονται ὅλες οἱ πολιτικὲς ραδιουργίες. Οἱ ἐνέργειές του δὲν εἶναι καταφανεῖς, διότι δὲν εἶναι βίαιες. Καλύπτονται μετὰ τὸ θρησκευτικὸ μανδύα. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, δὲν βιάζεται. Δὲν μετρά τὸ χρόνον, ὅπως τὸν μετροῦμε ἡμεῖς μετὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας. Τὸν μετρά μετὰ τοὺς αἰῶνας. Ἐνας εἶναι ὁ σκοπὸς καὶ τὸ «Πιστεύω» τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Νὰ καθυποτάξῃ ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα στὴν ἀνευματικὴν τῆς ἐξουσία καὶ νὰ τὴν κρατῇ ἐπὶ τὸν ἑλεγχόν της. Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ δὲν διστάζει τὸ μεταχειρίζεται ὡς ὄργανόν της τοὺς διαφόρους ἀρχηγούς ἔθνων. Ὁ Χίτλερ, ὁ Μουσσολίνι ὁ Πετάιν, ὁ Φράγκο, ὁ Σαλοῦρ κλπ. ἐξαπηρετοῦσαν τὰ σχέδιά της καὶ τοὺς ἐνίσχυσε ἀπροκάλυπτα. Μέσα στὸ διάστημα τοῦ μεσοπολέμου τὸ Βατικανὸν ἐπέδειξε τὴν μεγαλύτερη δραστηριότητα του. Γιὰ μιὰ στιγμή εἶχε ἀποτύχει. Ἄλλοι, παρὰ γόντες ἀνέτρεψαν τὰ σχέδιά του, στὴν Εὐρώπῃ. Δὲν ἀποθροῦνθηκε ὅμως, οὔτε καὶ βιάζεται. Ἐστρεψε τὴ προσπάθειά του πρὸς τὸν ισχυρότερον τῆς ἐποχῆς, τὴν ΗΠΑ.

Ἀπὸ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον ἄρχισε τὴν ἐπίθεσιν του, καὶ μέσα σὲ 20 χρόνια ἔχει ἀποκτήσει μιὰ τεραστίαν δύναμιν μέσα στὴς ΗΠΑ. Ἐκατοντάδες εἶναι τὰ σεμινάρια καὶ οἱ καθολικὲς ἀγαγωγίαι, καὶ πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς ἐξασκοῦν τρομακτικὸ ἐλεγχὸ μέσα στὴ ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν, ἀπὸ φθάνουν νὰ ἐλιγχουν καὶ τὴς κινηματογραφικὰς ταινίας. Ἐπ' αὐτοῦ πικρὴ πείρα ἔχει καὶ ὁ κ. Σκούρς. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Καθολικοῦ Κέννεντ, δὲν εἶναι τυχαία, ὅπως τυχαία δὲν εἶναι καὶ τοῦ Καθολικοῦ Ἀντινόουερ, μὴ σὲ διαμαρτυρούμενες χώρες. Μήπως ἡ Μηρσατικὴ μας καταστροφή, δὲν ὀφείλεται κατὰ ἓνα μεγάλον μέρος στὴς ἐνεργείας τοῦ Βατικανοῦ; Παραμένονσα ἢ Ἑλλάς στὴ Μ. Ἀσία ἴσως; καὶ στὴ Κωνσταντινούπολιν, τὸ Βατικανὸν φοβήθηκε μήπως ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποκτήσῃ μεγαλύτερη δύναμιν στὴν Ἀνατολή, καὶ ἐβάλῃ τοὺς Γάλλους; νὰ ἐξοπλίσῃ τὸν Κεμάλ. Νὰ γιατί ἡ Τουρκία εἶναι τὸ ἀγοπημένο παιδί τῶν ΗΠΑ καὶ ἡ Ἑλλάς τὸ ἀποπαίδι. Μήπως ἀκούστηκε καμμιά διαμαρτυρία ἀπὸ τὸ Βατικανὸν γιὰ τοὺς βαυβαλισμούς τ.ς Κωνσταντινῶν; Ἄρα;

Ἡ σύγκλησις τῆς Συνόδου γίνεται ἀκριβῶς ἐπάνω στὴ πὺλ κρίσιμη στιγμή τῶν πολιτικῶν ἀναταραχῶν. Ἐεῖρε τὸ Βατικανὸν νὰ διαλέγῃ τὴν κατάλληλην στιγμήν. Ποῖος ἐεῖρε κάτω ἀπὸ τὰ ὠραία καὶ πομπώδη λόγια τοῦ Πάπα γιὰ τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Ἐνωσιν, τί νὰ κρύβεται. Θὰ τὸ ἰδοῦμε στὴν ἐξέλιξιν τῆς Συνόδου.

Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ γνωρίζουν οἱ λαοὶ καὶ ὁ δίκος μας λαός, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ ἀντιδράσουν».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δὲς Κ. γ. γ. 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)